

1906. április végén érkezett Magyarországra **Sasaki Kichisaburo** japán mester, hogy a magyarokat megismertesse a ju-jitsu-val, illetve annak modernizált formájával, a judo-val. **Sasaki** sensei a judo megalapítójának, **Jigoro Kano**-nak köztul-ven tanítványa volt. Utazását **Szemere Miklós** kezdeményezte és finanszírozta. **Szemere** a japán nagyköveten keresztül fordult **Kano**-hoz kérésével, aki **Kichisaburo**-t küldte.

Sasaki Kichisaburo

kal benépesíték, egzotikus virágokat öntöz-
gessék, és géssákkal enyelegjenek a virágzó
cserecsényefák alatt. De arcunkon a becézge-
től mosoly bezeg a meglepődés kifejezésévé,
jóakarátú vállvergetésünk a megdöbbenés
gesztusává merevedett, a midőn láttuk, hogy
a japánok groteszk mozdulataiban erő van,
ripegő lépésük dobban, parányi kezük gyil-
kos gölyöt röpt, mandulavágású szemükben
önérzet, elszántság és halálmegevési villog.

Természetes volt tehát, hogy a figyelem
a japánok felé fordult, de miként jöttek a
képbe a harcművészetek, konkrétan a ju-
jitsu és a judo?

„...kutatni kezdünk, hogy mi is lehet
az oka-foka a japánok félelmetes erejé-
nek, csodálatos ügyességének és szívós-
ságának, honnan sarjadjik fegyelmel-
zettségük, nyugodtságuk, lelkierejük és
megannyi más erényük? És kutatván,
rájöttünk arra, hogy a japán erő for-
rása: a jiujitsu (dzsju-dzsicu), illetve
annak tökéletesített módszere: a judo
(djudo)...”

Kichisaburo a kérésnek megfelelően három
hónapos tanfolyamot tartott, amelyet kb.
hatvan fő kezdett el, de csak négy fejezett
be. A judo további fejlődését segítő, 1907-
ben írt egy könyvet a magyaroknak „**Djudo
a japán dzsju-dzsicu tökéletesített
módszere**” címmel, amelyet természetesen
lefordítottak és ki is adtak. A fordító, dr.
Speidl Zoltán, és a szerző is írt előzót a
könyvhöz, amelyekből kiderül, hogy mi is
vezetett ehhez a 100 évvel ezelőtti utazá-
shoz.

A század eleji orosz-japán háborúban
az oroszok veresége hírtelen a japánokba
irányította a figyelmet. A fordító megfo-
galmazásában:

„A csodálkozástól igencsak meregettük a
szemünket, a mikor a kicsiny japánok az
otromba muszka medvét lekapták a tíz kör-
méter. Ámulatból-ámulatba estünk a mikor
az orosz-japán háború nagy idején a japá-
nok mesébe illő hadi tetteiről, ügyességéről,
erejéről, szívóságáról és halálmegevéséről
kisz legendákat röptet világra a távról.”

Korábban az európai embernek egészen
más elképzelése volt a japánokról.

„...azt hittük, hogy a kicsiny sárga
embereknek egyéb gondjuk sincs, mint az,
hogy legyezőiket, ernyőiket, paraventi-jeiket
színes, fantasztikus vonalakkal, és alakjaik-

Jigoro Kano

Kano volt az, aki a ju-jitsu-t átvezette
a do vonalára. Ő fejlesztett ki belőle az
ifjúság nevelésére alkalmas eszközt, amely
ezt követően vált általánossá az iskolai
oktatásban. Ez tette lehetővé, hogy a világ
felfigyeljen rá. **Kichisaburo** így ír erről:

„Japánban csaknem minden középszkolai
növevény, aki közepes testalkattal bír, már
14-15 éves korában tanulja e művészetet,
és a kiképzésük 4-5 évig, de sok esetben 10
évig is tart. Nemcsak, hogy minden áldott
nap gyakorlatoznak, hanem azon kívül
még a hideg térsére, bátorságuk növelésére
szolgáló gyakorlatokat, vizsga-gyakorlatokat
tartanak...”

„December hó végétől kezdve, január
havában, tehát az év leghidegebb szakában,
a legnagyobb fagyban és hidegben már haj-
nali négykor felkelnek Nippon kicsiny fiait,
s a gyakorló-teremben összegyűlnek; egy-egy
gyerek egymásután tíz ellenfelel gyakorol-
ja magát; gyakorlat után hideg vízben meg-
fürdenek, virradatkor elhagyják a termet, és
ki-ki a maga iskolájába siet. Ez a training
harminc napon át tart, és a megkezdésnél
mindegyikük megesküszik arra, hogy hiá-
nyozni nem fog soha.”

„Ezeket a gyakorlatokat 3, 5, de gyakran
10 éven át is folytatják, és a megszokás idő-
vel második természetüké válik. Türelmet,
bátorságot, hidegvértséget, baráti érzést és
egyéb erényeket sajátítanak így el és felnőtt
korukban bármily ellenségől sem félnek,
nyugodt egykedvűséggel haladnak az élet

útjain a halálig és ugyanoly nyugalommal
látják a szerencsétlenségben a szerencsét, és
mindenekfölött élvezik a kitünő egészség
örömeit.”

Mint a résztvevők és a tanfolyamot
befejezők arányából látszik, a magyarok
kicsit másképp viszonyultak az edzések-
hez, mint ahogy azt a mester Japánban
megszokta. Természetesen általában a ja-
pánok és az európaiak kulturális, nevel-
tetségi, személyiségbeli különbségeivel.

„Ilyképpen összehasonlítva a magyar viszo-
nyokat a hazámbeliekkel, megállapíthatom,
hogy az itteni állapotok a judo tökéletes
kifejlődéséhez bizony nem igen alkalmasak.
Állandó érdeklődést és megkívánt odaadást

e téren nem igen remélhetünk. Igaz ugyan
hogy a rendelkezéseimre állott helyiség (a
Budapesti Egyetemi Athletikai Club lány-
mányosi telephéneklubháza) szájk volt arra,
hogy a tanulni vágyók tömegét befogadhat-
ta volna. De erre nem akarok sok szót
vesztegetni. Egyetlen kívánságom az, hogy
Szemere Miklós dicséretes kezdeményezése
kiinduló pontja legyen annak, hogy egykor
nemcsak Magyarországon, hanem Európa
valamennyi országában a jellemképzés terén
a judo, mint komoly pedagógiai eszköz
ismertessék el.”

Mi, akik e nemes harcművészetekkel
ma foglalkozunk szintén meg vagyunk
győződve arról, hogy e célra kitünő-

en alkalmasak, és mindent megteszünk
annak érdekében, hogy **Sasaki Kichisaburo**
kívánsága teljesülhessen, és minél több
embert megismertethessünk pozitív hatá-
sokkal. Sajnos, azt mi – 100 évvel később
– is elmondhatjuk, hogy a mai viszonyok
nem igazán alkalmasak a művelésre. Erre
ugyanis sok időt és nem kevés pénzt kell
áldozni, és sajnos kevesen vannak, akik ezt
hosszú éveken keresztül biztosítani akar-
ják és tudják.

Berkes László 4. dan
Magyar Ju Jitsu Szövetség
elnökhelyettese
www.tatamicentrum.hu

Egy baráti hétvége

Egy baráti hétvégi edzésről szeretnék néhány sort írni. Immár hetedik éve, minden ősszel összegyűlünk egy maroknyi
harcművész Nagykanizsán, hogy egy hétvégen együtt edzhessenek. A vendéglátó szerepét **Mester József** és felesége
Mester Józsefné Detti 2. danos judo mesterek töltik be, a vendégek pedig a Budapesti Judo Club tagjai, illetve néhány
Kyokushin karatéka. Mint annyi más hasonló összejövetelen, itt is a barátságáról, és a sportról szólt a két nap.

„Mesteri” megoldás

Bár már hosszú évek óta tart a baráti kap-
csolat a nagykanizsai judósok és a judo
egyesület között, én csak tavaly október-
ben tudtam első ízben lejutni Kanizsára.
Viszont remélem, nem utóljára. A két nap
alatt felváltva gyakoroltunk verseny judo,
önvédelmi, és a második napon kyokushin
karate technikákat. Mindemellett a
résztvevők ízelítőt kaptak a kenjutsu tech-
nikáiból is. Nem szeretnék nagyon bele-
menni a részletekbe, hiszen véleményem
szerint az olvasók többsége tudja, miről
szólnak ezek az összejövetelek, viszont sze-
retném közölni az ott készült képeket,
mintegy köszönetképpen a részvételi le-
hetségért. Kíváncsi természetemnél fogva,
feltehetően néhány kérdést az oktatóknak,
Mester József 2. danos judo mesternek.

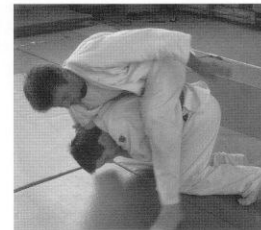
– Mindenek előtt szeretném megköszö-
ni a meghívást, és arról érdeklődni, milyen
régre nyúlik vissza ennek a kis baráti össze-
jövetelek a hagyománya?

– Ha jól emlékszem, hetedik éve tart
a jó kapcsolatom a Budapesti Judo Club-
bal, és három éve volt szerencsém **Fürtös
János 1.** danos judo mestert is megismer-
ni. Azóta már sok közös edzőtáborban vet-
tünk részt, és úgy érzem, sikerült összeba-
rátkoznunk.

– Hogyan tudjátok beilleszteni az általa-
tok gyakorolt verseny judo technikai reper-
tuárjába az inkább a jitsuhoz hasonlítható
judo elemeket?

– Ha a konkrét technikákat elemeikre
bontjuk, nagyon hatékonyan alkalmaz-
hatóak, főként azoknál a fiatal verseny-
zőknél, akik egy kicsit bátoratlanok. Én

főként a gyermek korosztállyal foglalko-
zom, és sok diákot viszek versenyezni.
Nagyon fontos elsajátítaniuk, például a
jó fogáskészséget, és ebben is nagy segít-
séget kapunk a juudótól. Azt vettem észre,
hogy azok a fiatalok, akik rendszeresen
részt vesznek ezeken a közös táborokon,
bátrabbak lettek. Nem ijednek meg a
feléjük nyúló kéztől, vagy egy hírtelen
mozdulattól. (Ne felejtjük el, gyerekkor-
osztályról van szó.) Ennél a korosztálynál
ugyanis egy pillanatnyi megszeppenéssel
járó szembecukás is verséghöz vezethet
egy versenyen. Ugyanakkor régi célunk,
hogy ne csak a verseny judót, hanem a
teljes Kodokan judo rendszert is meg-
ismerhessük, mivel annak szerves részét
jelenteli az önvédelem, amire sajnos egyre
inkább szükségük lehet a gyerekeknek.
Mindemellett külön öröm számomra,
hogy **Fürtös** mesternek köszönhetően a
kenjutsu alapjaiba is bepillantást nyerhe-
tünk. Én személy szerint úgy érzem, egy
japán eredetű harcművészetet gyakoroló-

Biztos az eredmény

K
A
T
J
A
N
A

J
U
J
I
T
S
U

O
T
T
Y
O
L
T
U
N
K